

Důvody:

Zmateční stížnost bylo dle § 4 čís. 1 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. ai 1878 odmítnouti, poněvadž mělo býti dle § 1 čís. 1 případ 2 téhož zákona odmítnuto již ohlášení její sborovým soudem stolice prvé. Wiener Vereinigung nenáleží k osobám, jež dle § 282 tr. ř. jsou oprávněny ve prospěch obžalovaného podati zmateční stížnost. Sama nebyla a jakožto osoba právnická ani nemohla býti obžalována a uznána vinnou ani odsouzena ku trestu. Nebyla též napadeným výrokem soudu nalézacího »potrestána«; vůbec se žádný výrok uvedeného rozsudku jí neobírá. Stěžovatelka uznává sama, že jí ani ustanovení zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. neposkytují právního postavení strany v trestním řízení. Schází jí tedy v každém směru zákonné oprávnění k podání zmateční stížnosti. Vývody jejími ve věci samé netřeba se proto obírat.

Čís. 979.

Řidič automobilu jest po případě povinen (§ 337 tr. zák.) stroj zastavit, by zamezeno bylo plašení se zvířat.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1922, Kr I 775/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 12. května 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života dle §§ 335 a 337 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

V právním ohledu namítá stížnost, že, i kdyby se vycházelo z předpokladu, že obžalovaný jel rychlostí 35 km, nemohlo by se mluvit o zavinění dle §§ 335 a 337 tr. zák., poněvadž místo, kde se úraz stal, není prý ještě v uzavřené osadě, nýbrž mimo ni a mohl prý proto jeti rychlostí větší nežli 15 km. Leč rozsudek zjišťuje, že neštěstí se událo u prvního domu d-ské ulice v K., tedy zajisté již v místě, kde bylo zaříditi rychlost dle předpisu prvé věty § 46 nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. z., totiž na rychlost, 15 km za hodinu nepřevyšující. Nehledě k tomu jest soud na stanovisku, že nebezpečnost místa samého nutila k vynaložení zvýšené opatrnosti a k takovému zmírnění jízdy, aby stroj mohl býti okamžitě zastaven. Soud poukazuje ve směru tom na značnou sráznost silnice, jež činí místo ono značně nebezpečným, takže při jízdě dlužno postupovati zvláště opatrně, a zjišťuje, že v rozhodné době jelo více povozů a silnice vykazovala značnou frekvenci. Za těchto okolností nelze soudu vytýkati důvodně nesprávné posouzení situace a omyl v právním nazírání na věc. Tvrdí-li stížnost, že rychlá jízda nebyla příčinou splašení se koní a že není tu příčinné souvislosti mezi ní a nehodou, dlužno ji odkázati na výslovné zjištění soudu, že splašení se krotkých jinak koní usmrceného K-a přičítati lze jen prudké jízdě automobilu, jež i u ostatních koní vyvolala nepokoj. Brojení stížnosti proti tomuto skutkovému zjištění dlužno odmítnouti jakožto nepřipustné brojení proti přesvědčení soudcovskému (§§ 258

a 288 čís. 3 tr. ř.). Námitka stížnosti, že auto způsobuje stejný hluk, ať jede rychle nebo pomalu a že není proto vyloučeno, že koně by se byli splašili i při pomalé jízdě, není způsobitou, obžalovaného omluviti; jestli ve smyslu § 45 shora citovaného min. nařízení řidič automobilu dle okolností případu povinen nejen rychlost přiměřeně zmírniti, nýbrž, je-li toho třeba, i zůstatí státi a motor z ar az it i, aby právě hluk přestal a tím příčina splašení se zvířat odpadla. Obžalovaný neučinil však ani toho ani onoho, nýbrž jel kol plašících se koní s neobyčejnou rychlostí dále. Další důvod zavinění obžalovaného shledává soud v tom, že obžalovaný nedával výstražných znamení, aby upozornil kočí na svůj příjezd, aby tito mohli po případě povozy zastaviti. Soud odůvodňuje nutnost této opatrnosti úvahou, že na onom místě vzhledem ku sráznosti silnice mohou kočí přijíti do těžké situace, splaší-li se koně, a že na takovém místě je mnohem obtížnější, koně ovládnouti, nežli na rovině. Ani tomuto náhledu nelze nesprávnost vytýkati. Uvádí-li stížnost, že koně byli by se splašili i bez dání znamení, poněvadž náchylnost ku splašení se spočívá v povaze lekavého zvířete a že splašení to považovati sluší za náhodu, dlužno stížnost odkázati jednak ku zjištění soudu, že splašení se koní bylo přivoděno pouze přesprávilnou rychlostí automobilu, jednak zdůrazniti, že nalézací soud shledal za dané situace nutnost dáti znamení a že bere o obžalovaném neodporovatelně za prokázáno, že nejen vzhledem ku zvlášť daným předpisům, nýbrž též dle svého povolání a zaměstnání nahlédnouti mohl nejen nutnost tu, nýbrž též to, že takové opomenutí je způsobilým přivoditi nebo zvětšiti nebezpečí pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí. Hledě ku zjištění rozsudku dlužno proto v nedbání nebezpečné situace místa, v nezmírnění jízdy, pokud se týče nezastavení automobilu a nezaražení motoru a nedání výstražných znamení spatřovati nešetření předpisu citovaného ministerského nařízení, pokud se týče nevynaložení takového stupně opatrnosti a obezřelosti, jaký při situacích, jakou byla daná, vynaložit kázal již sám zdravý rozum a tím více povolání a zaměstnání obžalovaného a v důsledku toho zavinění obžalovaného dle §§ 335 a 337 tr. zák., kterážto ustanovení, aniž by mezi jednotlivými druhy zavinění rozlišovala, prohlašují trestným každého, kdo zaviněně, byť i jen kulposně, přivodí nebezpečí pro cizí tělo neb život. Existenci takového zavinění obžalovaného vzal soud za prokázáno a netrpí výrok ten žádným právním omylem, podrobí-li se přezkoumání na podkladě skutečností nalézacím soudem zjištěných.

Čís. 980.

K pojmu dokonané krádeže. Předpisů o účinné lítosti nelze použiti při pouhém pokusu krádeže. Účinná lítost vyžaduje dobrovolné rozhodnutí se pachatele, nahraditi škodu.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1922, Kr I 860/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 7. dubna 1921, jímž byli obžalovaní podle § 259 č. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro zločin podle §§ 8, 171, 173, 176 II c) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a uznal obžalované vinnými dle obžaloby.